

Hvis nu man har den hensigt, som hr. Helge Adam Møller og andre har givet udtryk for, at prøve at fremme humaniteten, fremme omsorgen i et område, der trænger så meget til det som Kosovo, og meldingen fra regeringen så er, at virkningen af det her er, at vi øger de serbiske nationalistes magt, er det så fredsskabende? Og på Kosovos side: Vi øger UCK's terræn i Kosovo. Er det vurderingen, at det er et fredsskabende initiativ? Og nu er det som sagt regeringens egne svar.

Vi går videre til et andet svar, nemlig svaret på spørgsmål nr. 54; det vedrører forholdet til Rusland. Det er vel den anden centrale del af debatten: Hvordan vil Rusland reagere på den her situation, og kan der skabes fred i Balkan, uden at Rusland er en del af det? Vi spørger i spørgsmål 54, og jeg citerer: »Forestiller regeringen sig, at en aktion uden klart FN-mandat kan påvirke Ruslands udenrigspolitik, og i givet fald hvordan?«

Svaret lyder: »Den russiske præsident, den russiske Duma og den russiske regering har alle tilkendegivet at tage stærkt afstand fra en militær indgriben i Kosovo på det foreliggende årsgrundlag. Det kan derfor ikke udelukkes, at dette i en periode vil kunne indvirke negativt på det generelle samarbejdsklima mellem Rusland og Vesten og på Ruslands vilje til at deltage aktivt i samarbejdet i visse internationale fora.« Jeg standser svaret dér.

Regeringen siger altså selv, at prisen for det her er et forværret forhold til Rusland. Er det klogt i den situation, der tegner sig både internationalt, men også indenrigspolitisk i Rusland, at være med til at forstærke afstanden og være med til at forstærke krisen? Jeg synes det ikke.

Jeg kunne referere flere af svarene, men jeg skal ikke trætte med flere. Jeg vil bare runde af med at sige: Regeringen forsøger at præsentere det, som om det er et valg mellem at bombe i bølger, i fasebølger, hvor man bomber stadig stærkere – og det vælger alle de, der går ind for humanitet og alle de, der går ind for fred og støtte – eller at sætte sig ned og ikke foretage sig noget. Det er jo ikke rigtigt. Hvis man læser Kofi Annans rapport til Sikkerhedsrådet, den af 3. oktober i år, så peger han på en stribe af initiativer, som det internationale samfund kunne iværksætte. Hvorfor går vi ikke den vej? Hvorfor bruger vi ikke den mulighed, der ligger for at lægge et meget forstærket pres på Rusland? Rusland har jo også en interesse i, at den her situation ikke eskalerer.

Jeg vil runde af med at sige, at jeg tror, vi er på vej fra en situation, hvor vi er i asken, til én, hvor vi kommer i ilden, og hvor vi risikerer, at de bål, der ulmer, og som er slemme nok, risikerer at bryde ud i en altfortærende brand.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Ja, vil jeg sige til hr. Søvnald, fred er et godt ord, og vi går alle ind for fred, men er det enhver form for fred? Ved ikke at gøre noget kan der også blive fred i Kosovo. Det bliver så dødens stilhed i stedet for for mange af de mennesker, vi taler om, men der bliver også fred. Men er det en pris, det er værd at betale? Eller skal vi ikke leve op til nogle af de fine ord, vi har holdt taler om igen og igen, bl.a. i FN?

Rusland skal med, ja. Jeg anser også Ruslands indblanding i det her som utrolig væsentlig. Men hvad er prisen, hvis Rusland vælger at blokere for, at verdensorganisationen kan agere. Er det så ikke også en høj pris at betale, og som man er nødt til at diskutere?

Jeg tror, vi alle sammen er i tvivl. Vi synes alle sammen, at det her er svært. Der er ingen, der med stor glæde og stor entusiasme og stor klarhed bare går ind og siger: Nu skal vi bare banke dem alle sammen. Men det er en afvejning, vil jeg sige til hr. Søvnald, af ikke at gøre noget, og så kender vi alternativet, så ved vi, hvad det er, der foregår, eller at vælge at gøre noget for at leve op til de fine ord, vi ellers kommer med.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Dér, hvor hr. Villy Søvnald tager fejl, det er jo med hensyn til den måde, som Milosevic reagerer på. Hr. Villy Søvnald siger, at vi må prøve endnu et antal gang med gode ord og argumenter og påvirkning. Men det har jo fundet sted de sidste 7 måneder i denne situation. FN's Sikkerhedsråd har vedtaget resolutioner – to stykker. Der er ikke én eneste del i de resolutioner, som Milosevic har rettet sig efter. OSCE har pålagt Milosevic forskellige ting. Intet har han gjort. Richard Holbrook har været på besøg. Intet har han gjort. Han har haft forhandlinger med den russiske præsident og lovet den russiske præsident, som vi har set på alle tv-skærme, at nu vil han gøre det ene, det andet og det tredje, og han har ikke gjort noget som helst af det.